

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Manel Gasch, monjo de Montserrat
16 de setembre de 2018
Is 50,5-9a / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35

Qui diu la gent que sóc jo?

Potser Jesús estava, estimats germans i germanes, pendent del que deien d'ell, avui diríem dels *likes* que tenien els seus *twits* o les seves entrades a *instagram* o al *facebook*. Potser era un bon pedagog, d'aquells que posen en pràctica un mètode, que alguns diuen que és modern, i que consisteix a fer néixer la curiositat de la gent que t'escolta abans de transmetre la idea i el contingut que vols transmetre? Podria ser tot això, però sigui com sigui, Jesús de Natzaret era un gran comunicador, entre altres coses perquè tenia clar qui era i què volia dir i en l'evangeli d'avui ens deixa un testimoni més clar de les dues coses.

Si a vosaltres, escolans, us preguntessin què és un bon futbolista o un bon músic, segurament de seguida pensaríeu en algú concret. En algú que existeix en la història i en la realitat. La gent, segons l'evangeli d'avui, van respondre quelcom semblant a la pregunta que els feia Jesús: "Qui diu la gent que sóc jo?". Van utilitzar figures de la història: un dels profetes, Elies, Joan Baptista, però no ho van encertar.

La resposta de Sant Pere, la que Jesús dona per bona: "tu ets el Messies", és una resposta diferent perquè Messies, tot i ser una paraula al centre de la tradició bíblica no estava definida amb cap altre personatge històric: el Messies era un personatge obert al futur, ple d'esperança: ningú sabia exactament què o qui seria el Messies: només hi havia hipòtesis.

Quan Jesús de Natzaret accepta ser anomenat Messies accepta primer superar qualsevol idea fixa, accepta la novetat, però li cal dir omplir-la de contingut, li cal interpretar personalment qui era el Messies. I ho va fer identificant-se amb algú que havia de patir, que havia de morir, de forma contradictòria amb la tradició jueva, que si alguna cosa entenia que seria el Messies, no era precisament un crucificat.

La tradició cristiana va trencar tots els esquemes acceptant la identificació de Jesús amb el Messies i identificant aquest Messies com el servidor que pateix. El cristianisme, fonamentat en aquesta idea de novetat, d'obertura mental, d'anar més lluny d'una lectura que només té en compte els referents històrics i les categories preestablertes és la llavor transformadora més gran jo hagi conegut: de nosaltres individualment, de nosaltres col·lectivament. Sempre i quan no fem com sant Pere i després d'acceptar la novetat messiànica, ens tanquen a qualsevol interpretació nova. Pensem amb quina duresa tracta Jesús la negació de Pere davant la novetat messiànica que ell proposa. Posem-nos nosaltres "en mode Messiànic", i anem a demostrar-ho, com en demana sant Jaume en la segona lectura amb les obres:

Pensem què podríem fer si en comptes de repetir el mateix de sempre, obríssim la nostra capacitat al futur, a l'esperança, a Déu i ens deixéssim portar per aquesta idea tan bíblica i tan cristiana de la novetat.

Pensem què podríem fer com a Església si ens centréssim en Jesucrist, en el seu missatge fonamental d'estimar, de confiar en Déu, de servir fins a l'extrem als més pobres i necessitats i de reconèixer, suportar i arreglar en la mesura possible el mal que també hem fet.

Pensem encara què podríem fer com a poble i nació si només miréssim endavant i deixéssim treballar la nostra creativitat al servei de totes les aspiracions legítimes, però fonamentats sempre en l'amor que ens devem com a fills i filles de Déu.

Estic segur que l'evangeli d'avui conté una idea que pot ser profundament atractiva i estimulante: la de pensar el món amb una mirada oberta més al futur que al passat i que escull estimar amb totes les seves conseqüències. Pensem si no, quan ens pregunten per un bon futbolista, si no seria millor pensar en la quantitat de jugades encara no inventades, que en algú concret per molt bo que sigui, o quan ens pregunten per un bon músic, si no seria millor pensar en el virtuosisme que encara no hem vist mai, i apliquem-nos tot això a nosaltres mateixos. Crec que amb aquesta proposta trobarem molts ponts amb aquest món que a vegades encara no ha descobert la força de Jesucrist però que vol convertir-se a una vida més humana i fraterna i podrem compartir la promesa de la Paraula de Déu llegida avui, segons la qual qui en tota adversitat confia i arrisca la vida per amor, acaba trobant justícia i salvació.